

ходкытъ; нема да погледнѣ вече сладката свѣ-
тлина на живытъ; вѣчно ще бѣдѣ заключенъ въ
тѣзи стѣны.,,

Увлеченіето отъ тѣзи мысли го толкосъ облада
щото сграби съ рѣцѣ една трапеза и съ голѣмъ
трясъкъ я строши о земята. А двама стражари
обрѣжени съ револверы полуоткрехнѣхъ припа-
зливо вратата, сгалчахъ го защото нарушава
спокойствіето на другытъ затворници.

Джимъ, ако и безорѣженъ изгледа ги съ та-
къвзи страшенъ погледъ, щото тѣ са не пона-
дѣхъ на еднытъ си револверы и приборзахъ да
затворѣхъ вратата.

Майориванкъ като остана самичакъ крачаше
изъ стаята си разяренъ като тигръ въ желѣзна
рѣшетка. Ту си докарваше на умъ пріятелитъ,
които може да го са забравили, ту любовницата
си, която може да го е оставила. Подигаше си
очитъ къмъ небето въ голѣмо отчаяніе.

Около пладня, Ирландката като влѣзе подаде
му писмо отъ мисъ Брайлей. Джимъ строши не-
чата съ трепещуща отъ нетърпѣніе рѣка и про-
чете слѣдующето.

“Възжелѣнный ми Джимъ.
“Не ма кѣли. Увы! какво ужасно злополу-
чіе! Какъ божійтъ промысль си допуска да
разрушава нашитъ сѣнища и глупы заблужденія
за благополучіе! Днесъ са много раскаивамъ за-
ради минжлытъ ми каприци и за празнытъ рабо-